PAULINE MAIOVÁ

Štěstí voní jako chleba

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí voní jako chleba

Přeložil Rudolf Řežábek

Liebe funkelt apfelgrün by Pauline Mai
© 2022 by Blanvalet Taschenbuch Verlag
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023
Translation © Rudolf Řežábek, 2023
Cover illustrations © Le Panda, Tonia Tkach, Natalia Hubbert, Daria Ustiugova,
Kate Kreker, Olga Sidelnikova, Nikiparonak / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3820-3

1

APPLEMORE, ČERVEN 2019

Drobné stříbrošedé oblázky se o sebe otíraly a vrzaly pod každým mým krokem. Šla jsem po úzké cestičce kolem zářivě zelených keřů a hustých živých plotů, které se nejspíš vyskytují jen tady ve Skotsku. V posledních dnech – nebo možná dokonce v posledních hodinách – určitě pršelo. Ve vzduchu se stále vznášela silná zemitá vůně a svěží zeleň rostlin vypovídala o kořenech a listech nasáklých vodou. Teď se však skrz mraky na obloze prodraly sluneční paprsky a zahřály mě, což jsem nutně potřebovala, protože drsný vítr se mi už dávno dostal pod všechny vrstvy oblečení a po celém těle mi naskočila husí kůže. Z drdolu se mi uvolnily blonďaté kudrny, které teď vypadaly spíš jako vrabčí hnízdo, divoce mi tančily kolem obličeje a lechtaly mě na čele a tvářích.

Když kolečka kufru uvízla ve štěrku, zvedla jsem ho a krok za krokem ho táhla přes cestu. Snažila jsem se přitom mžourat přes živý plot a zahlédnout dům. Ale mých metr šedesát na to prostě nestačilo, zvlášť když jsem s těžkým zavazadlem nebyla příliš pohyblivá. Měla jsem v něm oblečení na celé dva měsíce. To, co by mi doma uteklo rychleji, než bych stačila lusknout prsty, se teď přede mnou rozprostíralo jako malá věčnost: dva měsíce v úplně cizím prostředí, v cizím domě, v cizí vesnici. Při tom pomyšlení se mi okamžitě zno-

vu sevřel žaludek a na tváři se mi objevil nervózní úsměv. Zároveň se však vynořily pochybnosti: Dokážu vůbec strávit celý ten čas bez přátel, kterým bych mohla zavolat a pozvat je na kávu, a bez práce? No dobře, od té doby, co hotel zkrachoval, jsem beztak už žádnou neměla. Přesto mi hlavou probleskla otázka, jestli jsem Heidelberg neopustila příliš narychlo. Myslela jsem jen na to, abych odtamtud co nejrychleji unikla. Co když se tu nakonec vůbec nebudu cítit jako doma a jen jsem šlápla z bláta do louže?

Než jsem se však stačila nad touto myšlenkou pozastavit, minula jsem poslední část živého plotu, který mi ještě bránil ve výhledu na dům – a prudce jsem se zastavila. Kufr mi s hlasitým řachnutím přistál na noze.

„Ty zatracenej… šmejde!"

Zvedla jsem nohu a třela si chodidlo v tenké botě. Bolest však nedokázala nijak narušit kouzlo, kterým na mě zapůsobil pohled na venkovský dům. Viděla jsem jeho fotky na stránkách katalogu house sittingu a okamžitě jsem se do něj zamilovala. Ale teď, když jsem před ním stála, jsem pocítila jeho fascinující účinek naplno. A pochybnosti, které o sobě užuž chtěly dát vědět, byly okamžitě zapomenuty.

Byla to nefalšovaná skotská chalupa: větší, než jsem čekala, dvoupatrová, se žlutým nátěrem, přerušovaným jednotlivými přírodními kameny fasády. Po zdech se tu a tam pnul břečťan a žlutě kvetoucí popínavé růže. Okna v přízemí byla poměrně velká a opatřená bílou mříží. V horním patře byla menší, zato ale zasazená do arkýřů se špičatými stříškami. Před domem stála dřevěná lavička. A už jsem se viděla, jak tam sedím, dívám se na louku s pasoucími se ovcemi, která se před chalupou rozprostírala, a nasávám lehce bažinatou vůni přírody. Chalupa sice nestála úplně samostatně – napravo od ní se vypínalo průčelí sousedního domu, jehož rozlehlá zahrada sousedila s tou zdejší –, ale byla poslední v řadě ve vesnici a už teď působila docela odlehle a klidně.

Přijela jsem autobusem z Edinburghu. Proplétali jsme se mezi zelenými zarostlými kopci, které jako by vypadly z reklamy na máslo, a šedivými skalami. Nakonec jsme se ocitli tady v Applemoru, vesničce sousedící s Killinem, přímo v srdci Skotska. Musela jsem dvakrát přestupovat, ale když jsem tak hleděla na tenhle vysněný dům, věděla jsem, že to za všechnu tu námahu stálo. Najednou jsem byla celá nesvá. Tak moc jsem se chtěla podívat dovnitř! Vytáhla jsem mobil a otevřela poslední e-mail, který mi poslala paní Bainsová, majitelka domu.

Zdravím, Milo,
dům teď čeká jen na Tebe. Už jsme odjeli k mé sestře a doufám, že jsme v tom spěchu stihli připravit vše tak, aby ses cítila pohodlně a strávila v Applemoru příjemné dva měsíce. Klíč od vchodových dveří je pod květináčem s bodlákem, jehož fotku ti posílám, abys ho hned našla. Další rady na Tebe čekají v domě, pokud je budeš potřebovat. A jestli máš ještě nějaké otázky, neváhej nás kontaktovat.
Přejeme ti příjemné chvíle ve starém dobrém Applemoru!
Ruth a Rory Bainsovi

Několikrát jsem porovnala fotku květin a vchod. Tmavě zelené vstupní dveře obklopovalo několik terakotových květináčů s bylinkami a barevnými květinami. A opravdu tam byl, bodlák, růžový mezi vší tou zelení a pestrými květy. Když mi přišel e-mail, podivila jsem se, proč je zrovna bodlák zasazený v květináči, když je to vlastně plevel. Ale mezi všemi těmi divokými květinami a bujnou zelení v zahradě mi to teď připadalo krásné. Prohmatala jsem dno květináče a ucítila chladný kov klíče.

Celá napjatá jsem jej vytáhla a zastrčila do zámku. Zajímalo mě, co mě čeká na druhé straně dveří. Připadalo mi, jako bych jejich ote-

vřením začínala nový život. To byl ostatně hlavní záměr této cesty. Musela jsem prostě odejít, chtěla jsem nechat za sebou celé to drama a tíživé pocity, které na mě v Heidelbergu číhaly za každým rohem.

Když jsem teď otevřela dveře, neubránila jsem se obdivnému povzdechu. Zmocnila se mě náhlá euforie. Vstoupila jsem do rozlehlé předsíně, která napravo nabízela pohled do prostorného obývacího pokoje. Teplá dřevěná podlaha v medové barvě vytvářela společně s čalouněným nábytkem rozestavěným kolem krbu neobyčejně útulný dojem. Polička na knihy nalevo od pohovky přímo vyzývala k tomu, abych nechala svůj pohled klouzat po hřbetech knih. A vpravo před oknem stála další malá pohovka, ideální na to, abych se na ní zachumlala do deky, četla si a občas se podívala z okna na oblohu.

Vzrušeně jsem obešla celou místnost a pak rychle zamířila do další, která byla hned naproti. Byla to prostorná kuchyň s jídelnou, osvětlená jedním z velkých oken. Venkovský nábytek byl natřený matně žlutou barvou, uprostřed stál kuchyňský ostrůvek se dvěma stoličkami a před ním krásný starý dřevěný stůl, kolem kterého se vešlo osm židlí. Na ostrůvku jsem objevila několik papírů a velkou mísu šťavnatých zelených jablek vedle pozdravu od paní Bainsové: *Vítej v Applemoru!* Znovu mi popřála příjemný pobyt a poznamenala mi všechna důležitá čísla i různé návody na spotřebiče, a dokonce přiložila i leták rozvážkové služby místní pizzerie. Na podlaze ležely dvě misky – buď je někdo dosucha vylízal, nebo je paní Bainsová opláchla. Kromě domu jsem se měla starat také o dvě kočky, ale zatím po nich nebylo ani památky. Možná se potulovaly někde v domě nebo utekly kočičími dvířky a potulovaly se po okolí. No však já je sem přilákám!

V povznesené náladě jsem kuchyň nechala za sebou a zamířila k úzkým schodům vedoucím do druhého patra. Jak jsem krok za krokem stoupala nahoru, prohlížela jsem si fotografie, které tu visely. Bainsovi mi připadali jako ukázková rodina: matka, otec, dva

chlapci a pes. Na této konstelaci se nic nezměnilo, až na to, že na novějších fotografiích zmizel pes a rodina stárla. Vypadali šťastně, téměř bezstarostně. Chlapci zdědili po otci světlé vlasy a téměř bílou pleť, ale po matce měli dolíčky, jež se objevily při nakažlivém úsměvu, který se jim táhl téměř přes celé tváře. Tímto úsměvem jistě zamotali hlavu nejedné vesnické dívce.

S úsměvem jsem dorazila nahoru, kde z malé chodby vedly patery dveře. Následovala jsem nápadný lepicí papírek na prvních z nich, na kterém bylo velkými písmeny napsáno fixem: SWEET DREAMS, MILA! Dveře vedly do ložnice s velkou postelí a spoustou květin. Přehoz přes postel, záclony, dokonce i noční lampičky zdobily vzory růží. Okamžitě jsem se cítila ve svém živlu, protože jsem milovala všechno, co bylo vylepšené květinami. Skoro na každém kousku oblečení v mém kufru byly květiny různých tvarů a barev. Obzvlášť se mi líbily květované šaty, které mi sahaly až k lýtkům a vlnily se kolem nich, takže jsem se v nich cítila svobodně a romanticky jako románová hrdinka. Zajásala jsem a poté, co jsem se vrhla na postel a vyzkoušela tvrdost matrace, jsem vyskočila zase na nohy, abych si prohlédla další místnosti: druhou ložnici, kterou zřejmě obývali majitelé domu, a malou koupelnu, do níž se k mé radosti vtěsnala i vana. Když jsem vešla do vedlejšího pokoje, málem jsem překvapením upadla. Kino! Skutečné kino s křesly, plátnem, sametovými závěsy a projektorem. V popisu domu na webových stránkách o tom nebylo ani slovo. Jestlipak to vůbec smím používat? Vtom jsem objevila další vzkaz na stolku s dálkovými ovladači a přístrojovým vybavením: TO THE HIGHLY HONOURED GUARDIAN OF THIS HOUSE – tím jsem byla nejspíš míněna já, jak jsem si s úsměvem uvědomila. Pan domácí mi pak popsal, jak se zařízení používá a jak se dostat do databáze se stovkami filmů. Nakonec mi moc mile popřál příjemné večery ve všech těch neznámých světech. Šťastně jsem si povzdechla. Milovala jsem filmy, zejména romantické komedie a adaptace románů s dojemnými milostnými příběhy. To asi také

vyřešilo otázku, jak bych tu měla strávit dva měsíce, kdyby mě nenapadly žádné jiné aktivity.

Dveře vedle kinosálu byly zamčené. Podivné. Pan a paní Bainsovi vše ostatní označili a vysvětlili, ale o místnosti, do které nemám vstupovat, nepadla ani zmínka. Znovu jsem se pokusila zatlačit na kliku a otevřít dveře větší silou, ale nešlo to. Pravděpodobně do této místnosti odnesli a zamkli všechno, co nebylo určeno mým očím. Alespoň tak bych to udělala já. Přesto jsem si okamžitě vzpomněla na Janu Eyrovou a tajuplnou půdu, kam nesměla vstoupit. Trochu mě to děsilo, ale zasmála jsem se tomu a přemýšlela jsem, jaké temné tajemství se v té místnosti asi skrývá: hromada smradlavých ponožek nebo desetiletá zásoba kočičího steliva ve slevě?

Pak mě něco napadlo. Kde vězely ty dvě kočky? Šla jsem do kuchyně, která byla stále osiřelá, a v zásuvce jsem našla krmení a křupavé pamlsky. Bez váhání jsem na podlahu před kočičí dvířka rozložila několik lákavých kousků a naplnila jsem misku. Snad to obě kočky přiláká – a zároveň si tím získám jejich sympatie. Ale ať jsem pobíhala po kuchyni a chrastila krabicí s granulemi, co mi síly stačily, nic se nedělo.

Tak jsem to prozatím vzdala, vzala si z kufru čisté oblečení a napustila si nahoře vodu do vany. Cestovní špína musí pryč! Poté si prohlédnu okolí. Nemohla jsem se dočkat, až se vydám do pravé skotské přírody se zelenými loukami. Ale příjemná teplá koupel po dlouhé cestě autobusem a možnost protáhnout si nohy a zhluboka se nadechnout mi připadala lákavější než se hned vydat na cestu.

Když byla vana plná, ponořila jsem se do teplé vody. Pěna vydávala jemnou vůni jasmínu. Zavřela jsem oči, zluboka se nadechla a odevzdala se uklidňující temnotě. Přesně takhle jsem si to představovala.

Před vnitřním zrakem se mi mihla tvář. Výrazné lícní kosti a čelist, černé vlasy a pronikavý zelený pohled. Rychle jsem oči znovu otevřela, ale nebylo to nic platné – obraz se mi už vypálil do sítni-

ce. A s tím se do mě okamžitě znovu vkradla bolest a zaťala do mě drápy. Bolelo to tak, až jsem skoro nemohla dýchat. Do očí se mi draly slzy, ale nechtěla jsem plakat. Teď ne. Ještě před chvílí jsem si tak vesele a opravdu šťastně bloumala po domě, že jsem teď najednou nemohla udělat tři kroky zpět, vrátit se ke zklamání.

Bylo však pozdě. Do hlavy se mi prodraly další obrazy. Vzpomínky na něj, na Thea. V duchu jsem viděla, jak jsem přes něj skoro klopýtla v baru a jak se naše pohledy vpily do sebe, tak hluboce a dlouho, jak jsem to ještě nikdy nezažila. Připadalo mi, jako by od té doby uplynula věčnost – a přitom to bylo jen pár týdnů. S vědomím, že se tak jen sama týrám a stejně s tím nemůžu nic dělat, jsem se ponořila hlouběji do vody a vybavila si večer, kdy se všechno změnilo.

2

HEIDELBERG, KVĚTEN 2019

„A proto je Lori Nelsonová Spielmanová jednou z mých nejoblíbenějších spisovatelek romantických knih." S těmi slovy jsem zavřela knihu, kterou jsem držela v rukou, a posunula ji několik centimetrů dál od sebe po dřevěném stole s mnoha zářezy. Musela jsem skoro křičet – v baru, kde jsem se každý měsíc scházela s Fionou, Leonem a Josefínou v našem romantickém klubu, panoval strašný hluk.

My čtyři jsme zbožňovali všechno, co se točilo kolem lásky. Někdy jsme spolu šli do kina na nejnovější romantický film nebo jsme se uvelebili u někoho z nás před televizí a užili si filmový večer s neodmyslitelným proseccem a krabičkou pralinek. Tentokrát jsme však zase jednou četli román a bouřlivě jsme o něm diskutovali – v příliš hlučném baru. Kolem našeho stolu se tísnili lidé s nebezpečně plnými a kymácejícími se sklenicemi, zatímco za okny se už dávno stmívalo. Seděli jsme spolu a diskutovali dvě hodiny, ale postupně bylo stále těžší a těžší se na knihu soustředit. Čím později bylo, tím bujařejší nálada kolem nás panovala. Veselé kvílivé zvuky saxofonu divoké jazzové písně přehlušily změť hlasů. Vzduch ztěžkl a byl nasáklý pivem. Tady už pomáhalo jen jediné – aby se každý této náladě podvolil a objednal si další pivo!

„To je pravda," uznal Leon rozvážným tónem a mávl rukou, ve které držel sklenici. Způsob, jakým si pohladil své husté hnědé vlasy, mi opět připomněl mladého Hugha Granta. Leon měl nejen stejné vlasy, ale i tentýž zasněný pohled. A když pak Hugh hrál trochu mrzutého knihkupce ve filmu *Notting Hill* a Leon také pracoval v knihkupectví… Potlačila jsem úsměv, když pokračoval. „U ní neexistuje láska na první pohled a podobné nesmysly. V jejím případě se věci vyvíjejí pomaleji. A to je přece realistické, ne?" Podíval se na mě a několikrát rychle zvedl obočí, protože dobře věděl, že jeho slova jsou pro mě výzva.

„Všechny ty *nesmysly*? Opravdu jsi řekl *nesmysly*?" zvolala jsem vzápětí a teatrálně se chytila za srdce, jako by mi z něj právě kus vyrval. „Mluvíš o lásce – a v té je možné všechno, i láska na první pohled a všechny ty nesmysly!" V tu chvíli se mi zezadu na hlavu přitisklo tlusté břicho, jehož majitel se snažil protlačit mezi mým sedadlem a davem, a tak jsem židli přisunula blíž ke stolu.

„V lásce je asi možné všechno, ale jen proto, že tě zaslepuje," vložila se do toho Fiona, která si mnula konec zrzavého culíku mezi prsty a pobaveně sledovala, jak se pokouším vyhnout pupkáčovi. Fiona pracovala jako manažerka ve stejném hotelu, kde jsem zastávala místo recepční. Zpočátku mě dráždilo její rozhodné a někdy přísné chování, ale během čtyř let naší spolupráce jsem ji poznala z úplně jiné stránky a přirostla mi k srdci. Teď už byla mou nejlepší přítelkyní.

Břicho za mnou konečně zmizelo a já se mohla opět plně soustředit na rozhovor.

„Ale vy přece taky věříte ve velkou lásku!" zvolala jsem směrem k Fioně a Leonovi. „Jinak byste nebyli v našem klubu!"

„Věřím, že láska existuje a že může být tak silná, že potlačí všechno ostatní," poznamenala Fiona a mávla rukou ve vzduchu, jako by chtěla odehnat mouchu. „Ale nikdy to netrvá déle než pár měsíců. Pak počáteční poblouznění vyprchá a intenzita zmi-

zí. Poté se vztah stává prací a láska je rázem jen směsicí přátelství, zvyku a náklonnosti. Což může být samozřejmě hezké a příjemné, o tom žádná."

Leon souhlasně přikývl a prohrábl si rukou vlasy, které si vzápětí známým gestem uhladil dozadu.

„To si myslíte, protože jste ještě nezažili nic jiného," namítla jsem nevrle.

Pak se přihlásila o slovo Josefína tak tichým hlasem, že ve vřavě kolem nás téměř zanikl. Už poněkolikáté jsem si všimla, jak je na instruktorku kickboxu překvapivě klidná a zdrženlivá.

„Ale nikdo z nás to nikdy nezažil jinak. Jak si můžeš být tak jistá, že něco takového jako velká láska opravdu existuje?"

Od ní to neznělo tak skepticky jako od ostatních, spíš zvědavě. A měla pravdu – se zkušenostmi, které jsem ve svých pětadvaceti letech ve vztazích získala, byl téměř zázrak, že jsem stále věřila, že se k sobě dva lidé mohou hodit natolik, aby spolu chtěli strávit život. Od chlapů, kteří už během prvního rande vytáhli pod stolem seznamovací aplikaci, aby si domluvili další kandidátku, až po neodbytné gaučové povaleče – tím vším jsem si prošla. Moje motivace mezitím dostala značně na frak, ale když jsem si listovala knihami nebo se už po několikáté dívala na závěrečnou scénu *Pýchy a předsudku* s Keirou Knightleyovou, vždycky ve mně vzklíčilo pevné přesvědčení: Opravdová láska určitě existuje a já ji najdu… někdy a někde…

Chvíli jsem o tom přemýšlela a nechala oči bloudit po lidech, kteří se jen tak bezcílně potloukali po baru. Někteří z nich stáli ve skupinkách u barového pultu, jiní kolem stolního fotbálku a jásavě vykřikovali, což bezděčně melodicky ladilo s klapáním míčku o dřevo a hudbou. Můj pohled ulpěl na páru sedícím u stolu pro dva, který jako by nevnímal, co se kolem něj děje.

„Prostě tomu věřím," shrnula jsem nakonec a pokrčila rameny. „*Musím* tomu věřit, jinak by mi celá tahle hra na randění přestala dávat smysl. Pravá láska se objevuje v tolika knihách, filmech a se-

riálech – nemůže to být jen výplod mé fantazie. Někde přece musí existovat!“

Vzápětí nám na stůl vychrstlo pivo a všichni čtyři jsme polekaně ucukli.

„Och, sorry!“ zahlaholil nějaký chlápek z davu. Josefína vytáhla kapesník a začala tekutinu utírat, Leon postupně zvedl každou sklenku a Fiona vrhla na toho chlapa vynervovaný pohled, pak se vrátila ke stolu a naklonila se ke mně.

„No jasně,“ prohodila a lehce mě zatahala za jednu z mých blonďatých kadeří, jako by mě chtěla vrátit do reality, „o mimozemšťanech taky existuje nespočet knih a filmů, ale zatím jsem se s žádným nesetkala.“

Navzdory svému vnitřnímu odporu jsem se neubránila úsměvu.

„Podle mě je hezké, že Mila tak pevně věří v lásku,“ bránila mě Josefína a hodila zmačkaný kapesník nasáklý pivem do prázdného džbánu. Vděčně jsem se na ni usmála, když ke mně vzhlédla. „Třeba nám jednou dokáže, že se mýlíme.“

Poznala jsem jí na očích, že zřejmě právě v to doufá, stejně jako já – na rozdíl od našich dvou dalších přátel, kteří už měli s láskou příliš mnoho špatných zkušeností.

„Na to se nejdřív musím znovu napít,“ upozornila Fiona a vypila poslední doušek koktejlu. Pokusila se vstát, ale já byla rychlejší.

„Teď jsem na řadě já. Všichni ještě jednou totéž?“

Leon se rychle podíval na hodinky a přikývl.

„Ty snad někam spěcháš?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne, ale mám schůzku s kamarádem, který se tu chtěl zastavit. Měl by sem co nevidět dorazit.“

Občas se stávalo, že se k nám přidali i naši přátelé. Jediným pravidlem bylo, že nesměli přijít, dokud neskončilo setkání našeho klubu.

„Tak ještě jednu rundu,“ zopakovala jsem a uhladila si šaty s květinovým vzorem. Uchopila jsem tolik sklenek, kolik jsem jich jen unesla, a otočila se k baru, od kterého mě dělily tři řady lidí.

S námahou jsem se protlačila kolem horkých těl a mumlala jednu omluvu za druhou. Do nosu mi stoupaly různé odéry parfémů, potu a alkoholu. Samozřejmě jsem se musela zařadit do fronty, abych se nakonec propracovala na místo u baru. Za nějakou dobu, která mi připadala jako věčnost, jsem si mohla objednat. Když jsem konečně držela v rukou plné sklenky, ulevilo se mi tak, že jsem se s nimi otočila až příliš rychle. Vystříkla malá fontánka – a přistála na košili chlápka za mnou.

„Ale ne!" ulevila jsem si a zírala na skvrnu, která se na látce stále rozšiřovala. „To je mi moc líto! Počkejte, dojdu pro ubrousek."

Pokusila jsem se rozpačitě otočit k baru, se sklenkami v rukou a na omezeném prostoru, který mi zbyl mezi ostatními těly, ale moje místo zabral jiný host. Otočila jsem se zpátky k politému muži a nerozhodně zvedla oči od skvrny na jeho košili k pití ve svých rukou a nato poprvé i k jeho tváři. Zelené, pronikavé oči se na mě upíraly s pobaveným výrazem. Jeho hranatý obličej obklopovaly černé vlasy, které mu sahaly až k uším. Hlavou mi bleskla matná vzpomínka na jednoho sexy upíra z *Upířích deníků*: přesně tak, Damon! V příštím okamžiku ji však vytěsnily neuvěřitelně jasné oči mého protějšku, které na mě bez mrknutí zíraly a okamžitě mě zaujaly natolik, že jsem na chvíli na svou nepříjemnou situaci zapomněla. Když si všiml, že si nevím dost dobře rady, úsměv kolem úst se mu prohloubil a probral mě z transu.

„Moc se za to omlouvám," zopakovala jsem a sebrala se. „Počkejte, jen na chvíli odložím sklenky na náš stůl a pak vám přinesu něco na osušení, oukej?"

„To je v pořádku," ujistil mě příjemně chraptivým hlasem, který se skvěle hodil k jeho tajemné auře. „Upřímně řečeno, takové malé osvěžení je v tomhle horku tady uvnitř opravdu příjemné."

Nevěřícně jsem se na něj podívala. Úsměv mu na tvářích vytvořil malé dolíčky.

„Jste si jistý?" zeptala jsem se a on přikývl. „Dobrá, tak tedy…"

Stále jsem váhala, zda se s ním rozloučit. Bylo na něm něco, co mi způsobilo chvění v žaludku a vyvolalo ve mně pocit napětí. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že když se kolem něj protlačím k našemu stolu, propásnu šanci. Ale on to rozhodnutí převzal za mě. Usmál se a zmizel mezerou, která se vedle mě vytvořila, k baru.

Zahnala jsem narůstající zklamání, povzdechla si a vydala se zpátky ke svým přátelům, což se s pitím v rukou ukázalo být mnohem obtížnější než předtím. Proto jsem dělala malé krůčky po špičkách a snažila se vyhýbat loktům, které by se mi mohly připlést do cesty. Konečně jsem zahlédla Leona, jak mává, a chtěla jsem něco vykřiknout, jenže se kolem mě protlačila vysoká štíhlá postava, plácla si s Leonem a posadila se na mé místo, aby si potřásla rukou s Fionou a Josefínou. Postavu jsem viděla jen zezadu, ale černá kštice nenechávala nikoho na pochybách, že jde o neznámého muže, kterému jsem se právě osobně postarala o malou sprchu. Určitě to byl Leonův přítel. Takže to zamávání zřejmě ani nebylo určené mně. Přistoupila jsem blíž ke stolu, hned vedle židle s neznámým – tedy *mé židle* – a s jistými obtížemi jsem odložila pití. Neznámý si mě všiml a podíval se mi přímo do očí. Patrně si myslel, že tu stojím, protože s ním chci mluvit. Tím pohledem mě skoro přiměl k tomu, že jsem se už málem chystala vykoktat nějaký nesmysl, ale vtom mě zachránil Leon, který přehlušil okolní hluk:

„Theo, tohle je čtvrtá z party a ta největší romantička – Mila."

„Romantička s pořádnou setrvačností," prohodil Theo právě tak hlasitě, abych to slyšela jen já. Provinile jsem se podívala na jeho ještě vlhkou košili, ale on už vstal a natáhl ke mně příjemně teplou ruku. „Já jsem Theo, jsem rád, že se přece jenom řádně seznámíme."

„Já taky," skoro jsem zašeptala a nejraději bych si sama nakopala. Obvykle jsem přece nebyla tak ostýchavá. Ale něco na tomhle chlapovi a našem prvním setkání ve mně vyvolalo rozpaky. Theo

ukázal na židli. „Zabral jsem ti místo, že? Prosím, posaď se, rychle přinesu jinou židli."

Bylo mi záhadou, jak to chce udělat. V baru bylo příliš plno na to, aby tam někde jen tak stála prázdná židle. A přesto se ani ne za minutu s jednou vrátil a posunul ji vedle mě.

Fiona mezitím roznesla nápoje. Ucucla brčkem ze svého koktejlu a naklonila se k Theovi.

„Leon mi právě pověděl, že jste se seznámili na přednášce v knihkupectví, které ses účastnil. Jsi snad spisovatel? To si musíme v našem klubu hned přečíst tvoje knihy!"

Theo se zasmál a já ze strany fascinovaně pozorovala hru jeho očí, jak se přivřely do půlměsíců a lesk v nich se ještě víc rozsvítil. „Proboha, ne. Jsem jen překladatel, naprosto bezvýznamný překladatel bez peněz, kterému bylo dovoleno sedět ten večer na jevišti a vyhřívat se v záři spisovatele."

„Poslyš, bez lidí, jako jsi ty, bychom nemohli číst tolik knih. Tak to s tou svou skromností nepřeháněj," zasáhl okamžitě Leon. To bylo jeho povoláním. Miloval všechno a všechny, kteří měli co do činění s knihami a podíleli se na jejich tvorbě. Dokázal by celé hodiny vyprávět o různých nakladatelstvích a chrlit na nás nespočet jmen redaktorů a překladatelů, až by se nám z toho zatočila hlava. Byl prostě hrdý na to, že je součástí tohoto světa jako knihkupec.

„Z jakých jazyků překládáš?" zeptala jsem se hlasem tak nesmělým, že zněl spíš jako Josefínin než můj.

Theo ke mně otočil hlavu, a když na mě upřel pohled, pocítila jsem, jak mi celým tělem projelo vzrušující chvění.

„Z francouzštiny a italštiny. Mezitím jsem dělal i anglickou literaturu, ale tam je prostě obrovská konkurence, tak se raději držím svého jihu."

„Jakou knihu jsi překládal naposledy? Ta bude na prvním místě našeho seznamu," upozornila Fiona a přiměla Thea k úsměvu. Uvedl jméno, které jsem neznala, a Fiona si ho poznamenala. Poté

vzhlédla a zeptala se: „Má ta kniha vůbec co dělat s láskou? Měl bys vědět, že to je podstata našeho klubu. Díváme se jen na filmy a čteme pouze knihy, které se točí kolem lásky."

„Zamilované romány?" zeptal se Theo a ušklíbl se. „Řekl bych, že pokud se v této knize nějaké slovo neobjevuje, pak je to ‚láska'. Upřímně řečeno, ta kniha mě nijak zvlášť neoslovila, ale protože jsem překládal autorova předchozí díla, chtěl jsem mu zůstat věrný. Ne, počkej, jestli chcete lásku, tak si radši přečtěte tenhle román." Přitáhl k sobě Fionin lístek, nechal si podat pero a zapsal další název knihy. Předklonila jsem se, abych si to přečetla, ale to dílo jsem neznala. A než jsem se stačila zeptat, Theo už pokračoval.

„Proč vlastně milostné příběhy?" Obrátil se na Josefínu, která zatím nic neřekla. Všimla jsem si, jak nechal oči bloudit po skupině a skončil opět u ní, jako by jí chtěl dát příležitost odpovědět, aniž na ni vyvíjel nátlak. A ona si skutečně vzala slovo.

„Tohle nás čtyři spojuje," objasnila tichým hlasem. „Před dvěma lety zahájil Leon v knihkupectví sérii autorských čtení s autorkami milostných románů. A když jsem tam při čtvrtém čtení potkala i Fionu a Milu, už jsem věděla, že mají romantické příběhy stejně rády jako já." Usmála se na všechny kolem stolu a my tři ostatní jsme souhlasně přikývli.

„Láska dokáže všechny spojit!" zvolal Leon a uchechtl se. „Nebo někdy i jen sen o ní."

Theo se na mě podíval a na kratičký okamžik jsem měla pocit, jako by mě propaloval očima.

Pokračovali jsme v rozhovoru o našem čtenářském kroužku, knihách a práci a Theo za chvíli do naší skupiny zapadl, jako by do ní odjakživa patřil. Po nějaké době musela Josefína odejít, protože druhý den brzy ráno měla mít hodinu ve studiu bojových umění. To Leon a Fiona byli ponořeni do diskuse o filmu, který jsem neviděla, a stříleli po sobě argumenty. Sledovala jsem jejich ostrou debatu, která během našich večerů nebyla ničím výjimečným. Zdálo